

Hồi Thứ Sáu Mười Hai
BÊN NGOÀI TƯỜNG TƯỢNG

An cơm xong chờ cho tên áo đen đến thu dọn chén bát xong, chàng đóng cửa phòng lại, lấy bức giản thiếp ra đọc:

Lệnh truyền cho Bạch Thiếu Huy, hộ pháp Thanh Loan đàn ngay từ hôm nay, hãy rửa sạch chất thuốc cải sửa dung mạo, trả lại gương mặt thật, dùng tên họ thật của người, xuôi ngược trên giang hồ, tìm tung tích Phạm Thù, kết giao với hắn, dò xét lai lịch hắn. Ta cấp cho người một chiếc Hoa ngọc linh cho người được tự do hành động, miễn sao thu được kết quả tường trình cho ta.

Kèm theo giản thiếp, quả có một chiếc lệnh bài bằng ngọc.

Chàng cau mày trầm nghĩ:

Như vậy là lần trở lại Bách Hoa Cốc này của ta, cầm như vô tích rồi! Gã thư sinh họ Phạm kia có oán thù gì với phu nhân, khiến phu nhân căm hờn đến quyết tiêu diệt cho kỳ được! Ta có nên thi hành mật lệnh của phu nhân chẳng? Còn chiếc Bách Hoa lệnh này là một tín phù có quyền uy tối thượng, cầm nó là ta xuất nhập Bách Hoa Cốc dễ dàng nơi nào ta cũng đến lọt. Nếu khéo lợi dụng nó thì ta có nhiều hy vọng cứu bọn Vương Lập Văn! Dù ta có ở lại Thanh Loan đàn, song ta sẽ nhờ chiếc lệnh phù này trở lại Bách Hoa Cốc nếu cần gặp Tử Vi đàn chủ thương lượng.

Đang cần yên tĩnh để suy nghĩ phương sách hành động trong những ngày sắp đến, đột nhiên có tiếng cười tiếng nói ồn ã vang lên từ những gian nhà hai bên tả hữu vọng đến.

Chàng biết là bọn hoa nữ đã chiếm những gian nhà do bọn dũng sĩ của Tử Vi đàn bỏ trống. Hiện tại chỉ có một mình chàng là nam nhân sống với bọn nữ nhân.

Chàng hơi bức mình vì điều đó, chàng càng bức thêm khi đang cần yên tĩnh để suy nghĩ lại bị tiếng cười nói quấy rầy.

Bỗng cánh cửa phòng vụt mở, một bóng hình lách nhanh qua tiến vào, rồi hoành tay cài then lại ngay.

Bạch Thiếu Huy giật mình, nhận ra bóng đó là một thiếu nữ, tuổi độ mười ba mười bốn, vận áo xanh tóc huyền bỏ xõa làn da trắng như tuyết.

Dù còn ít tuổi, thiếu nữ đã có những nét kiều diễm mỹ lệ nếu có những nét nảy nở hoàn toàn, thì nàng sẽ là một giai nhân không kém gì Tử Vi đàn chủ.

Nàng nhìn chàng điểm một nụ cười.

Bạch Thiếu Huy vội thốt:

– Cô nương lắm phòng rồi!

Thiếu nữ lắc đầu cười ranh mãnh.

– Làm thế nào được?

Bạch Thiếu Huy trầm giọng:

– Nơi đây chỉ có mỗi một mình tại hạ thôi, các thiếu nữ kia đều ở những gian phòng kế cận.

Thiếu nữ lại bật cười sảng sặc:

– Ta có tìm bọn chúng đâu? Ta tìm người mà! Ta biết người ở đây, nếu không thì ta đến đây làm gì?

Bạch Thiếu Huy kinh dị:

– Tìm tại hạ? Cô nương định bảo gì tại hạ?

Thiếu nữ chớp chớp mắt:

– Tìm người để tiếp trợ người chứ bảo gì nữa?

Bạch Thiếu Huy giật mình:

– Tại hạ có sự gì cần ai tiếp trợ đâu?

Thiếu nữ áo xanh nghiêm giọng:

– Ta nói thật đấy, ta tiếp trợ người việc gì, tự người biết lấy sao lại hỏi ta?

Bạch Thiếu Huy kinh hãi, nhưng cố điểm một nụ cười thản nhiên nói:

– Cô nương đùa đấy chứ! Tại hạ có việc gì đâu!

Thiếu nữ xì một tiếng:

– Tâm sự của người ngoài ta ra, còn ai biết được? Thôi đi! Đừng giấu diếm vô ích!

Bạch Thiếu Huy vẫn lắc đầu:

– Thật đấy cô nương ạ! Tại hạ chẳng có tâm sự gì, chính tại hạ không biết, cô nương làm gì biết được?

Thiếu nữ hừ lạnh:

– Thế người muốn ta nói trắng ra à?

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Cô nương nói thử nghe xem!

Thiếu nữ áo xanh bước tới gần một bước, gần hơn thấp giọng:

– Cái việc đó là việc cứu...

Bạch Thiếu Huy thoáng biến sắc, chàng nghĩ là hành tung của mình đã bị bại rồi, và như vậy thì chàng không thể lưu lại nữa rồi, nhưng trước khi rời đi, chàng phải chế ngự thiếu nữ này nếu không thì nàng sẽ làm ồn lên, kinh động

toàn cốc thì khổ.

Lập tức chàng nhích đôi tay.

Nhưng thiếu nữ nhanh như chớp, thi triển một thân pháp tuyệt diệu, thoáng mắt đã chuyển bộ đến sau lưng chàng, nàng cười nhẹ:

– Người tưởng xuất thủ bất ngờ như vậy là có thể chế ngự ta hẳn! Vô ích! Ta bảo thật, nếu người còn cử động đôi tay ta sẽ kêu to lên cho mà xem!

Bạch Thiếu Huy bất chấp lời đe dọa của nàng, quay nhanh người lại.

Thiếu nữ lùi ra sau chiếc bàn, nhăn nhó mặt:

– Ta nói đùa đấy đừng sợ, ta không làm âm lên đâu!

Rồi nàng nghiêm giọng:

– Ta nói thật, mục đích ta đến đây, là để tiếp trợ người, người không tin à? Ta phải làm sao để người tin?

Bạch Thiếu Huy nhìn nàng sửng sốt một lúc:

– Mà cô nương là ai?

Thiếu nữ áo xanh mỉm cười:

– Ta họ Hoa tên Tiểu Ngọc, nhưng cha và mẹ ta lại gọi là Tiểu muội, thành ra ai cũng gọi ta bằng tên đó, người cứ gọi ta như vậy đi.

Bạch Thiếu Huy lại hỏi:

– Cô nương là đệ tử của phu nhân?

Hoa Tiểu Ngọc xì một tiếng:

– Làm gì có việc đó! Bọn ta theo dõi người từ lúc người mới vào đây kia mà! Đã từ bên ngoài vào đây, thì làm sao là môn hạ Hoán Hoa cũng được?

Bạch Thiếu Huy trố mắt:

– Bọn ta? Vậy ra cô nương không đến đâu một mình? Còn có ai đến với cô nương nữa?

Thiếu nữ lắc đầu:

– Cho ta miễn nói, sau này rồi người sẽ biết!

Nàng tiếp luôn không cho Bạch Thiếu Huy kịp thời nói tiếng nào:

– Bọn ta theo sát người mà người nào có hay? Cái hôm đó bọn ta gặp người ôm Tử Vi đàn chủ vào lòng, người còn nhớ chứ?

Nàng cười hăng hắc:

– Là nam nhân ôm cứng một cô nương vào lòng, nghĩ cũng kỳ chứ phải không?

Bạch Thiếu Huy nóng mặt, chàng chưa kịp nói gì, thiếu nữ trầm giọng:

– Minh đùa đã lâu rồi, giờ hãy nói đến việc nghiêm trọng đi!

Bạch Thiếu Huy lấy lại bình tĩnh:

– Cô nương định nói việc gì?

Hoa Tiểu Ngọc nhanh nhẩu:

– Thì việc cứu người chứ còn việc gì nữa! Bọn ta đã nghĩ kỹ lắm, chỉ cần người giả mạo một người là mọi việc đều xong và người cũng không cần làm việc gì khác.

Chàng cười nhẹ:

– Cô nương muốn tại hạ giả mạo ai?

Thiếu nữ chớp mắt:

– Người đã thấy Tường Vân, nàng sử nữ bên cạnh Hoán Hoa phu nhân chứ?

Bạch Thiếu Huy giật nảy mình:

– Tại hạ giả mạo Tường Vân?

Hoa Tiểu Ngọc cười hì hì:

– Thì đã sao? Người cứ rửa sách nước thuốc trên mặt đi, rồi cải sửa dung mạo một tý là giống một đại cô nương!

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Đường đường một nam tử, ai lại đi cải dạng làm nữ nhân?

Hoa Tiểu Ngọc chặn lại:

– Có quan hệ gì đâu! Bất quá người chỉ giả dạng một lần thôi, chứ đâu phải vĩnh viễn muôn đời đâu mà sợ? Vả lại nam nhân biến thành nữ nhân thì có gì là nhục nhã? Thế thơ thơ ta, bọn ta đều là nữ nhân, bọn ta là những người vất bỏ cả à?

Bạch Thiếu Huy lắc đầu:

– Dù gì đi nữa, tại hạ không sao làm được việc đó!

Hoa Tiểu Ngọc chùng như khá bức:

– Tại sao không thể làm được, ta hỏi người, người có muốn cứu người không? Người phải quyết định gấp! Thơ thơ ta đã ước định đêm nay, khi hoàng hôn ru xuống, thì phải hành động ngay. Nếu người do dự mãi, thì mất cơ hội đấy!

Bạch Thiếu Huy lại hỏi:

– Tại hạ giả mạo Thu Vân để làm gì?

Hoa Tiểu Ngọc đáp nhanh:

– Năm người đó bị mê thất tâm thần, cần phải có thuốc giải cho họ uống. Thuốc giải thì do Sài Cô Bà giữ, chỉ một mình Thu Vân hỏi thì bà ấy mới trao, người đã hiểu tại sao người phải giả dạng Thu Vân rồi chứ?

Bạch Thiếu Huy nhận thấy Hoa Tiểu Ngọc có vẻ thành thật, chàng có thể tin nàng được, với lại chàng nghĩ chẳng có lý do gì nàng lại dối gạt chàng, bởi làm như vậy có lợi ích gì cho nàng?

Chàng nhìn nàng thầm tiếc, nàng còn nhỏ tuổi, nhỏ vóc quá! Phải chi nàng lớn hơn một chút, thì tiện biết bao? Chứ một nam nhân giả dạng một nữ nhân thì dù sao cũng có phần nào ngượng ngập.

Hoa Tiểu Ngọc nhìn chàng, điểm một nụ cười ranh mãnh:

– Người nghĩ gì đó? Người tưởng ta không biết à? Nếu ta lớn hơn một chút, ta tự làm cái việc đó rồi, cần gì phải bảo người làm?

Nàng khuyến khích:

– Thực ra người chỉ rửa mặt cho sạch nước thuốc là người giống nữ nhân rồi, nếu sửa thêm một vài nét nữa là người giống Thu Vân rồi, người ngại gì mà do dự?

Bạch Thiếu Huy làm lạ:

– Cô nương đã thấy mặt thật của tại hạ?

Hoa Tiểu Ngọc xì một tiếng:

– Chứ sao! Vì thấy được mặt thật của người, nên thơ thơ ta mới cảm mến...

Buông câu đó nàng biết là lỡ lời, vội bỏ lửng rồi gằn giọng lảng sang việc khác:

– Người có chịu cải trang không? Người nên nhớ là công việc bọn ta sẽ làm trong đêm nay, chỉ để giúp người thôi, bọn ta chẳng có lợi lộc gì cả, vậy tùy người đấy!

Bạch Thiếu Huy suy nghĩ một chút đoạn gật đầu:

– Được rồi! Tại hạ chịu cải trang làm Thu Vân! Nhưng ngoài việc gạt Sài Cô Bà lấy thuốc tại hạ còn phải làm gì khác nữa không?

Hoa Tiểu Ngọc lắc đầu:

– Không!

Nàng lấy trong mình ra chiếc hộp nhỏ, trao cho chàng:

– Thuốc đây! Rửa mặt nhanh đi, đêm sắp xuống rồi đó!

Bỗng có tiếng gọi bên ngoài:

– Bạch hộ pháp mở cửa cho thuộc hạ mang cơm vào!

Hoa Tiểu Ngọc vội ẩn mình sau chiếc giường, trong khi Bạch Thiếu Huy mở cửa.

Đai hán áo đen đặt mâm cơm lên bàn rồi lui ra ngay.

Bạch Thiếu Huy đóng cửa lại, cải then cẩn thận, rồi ngồi vào bàn mở hộp lấy thuốc ra rửa mặt.

Hoa Tiểu Ngọc ra đứng sau lưng xem chàng làm.

Chỉ vài phút sau là chàng làm xong.

Hoa Tiểu Ngọc kêu lên:

– Giống quá! Giống quá!

Nàng lại lấy một bộ y phục cuộn tròn trong mình, trao cho chàng bảo:

– Nữ thì phải mặc nữ, ai lại mặc nam! Hãy thay đổi đi!

Bạch Thiếu Huy mỉm cười:

– Cô nương chu đáo quá! Cảm phiền cô nương thay mặt chỗ khác, cho tại hạ thay đổi y phục!

Một phút sau chàng gọi:

– Xong rồi! Cô nương xem có giống không?

Hoa Tiểu Ngọc quay người lại nhìn sững chàng:

– Trời! Người biết môn Xúc Cốt Công?

Xúc Cốt Công là một môn học của Ma giáo, người trong chính phái, không mấy kẻ chịu tập luyện. Hắc Thánh Du Long Tang Cử vì không muốn ai biết được chân tướng của lão nên cần phải học môn đó để bất thường thay đổi hình dạng, khi mập khi cao, khi thấp, nhờ vậy mà trên giang hồ không ai biết lão có hình vóc như thế nào!

Lão đã biết môn công đó, tự nhiên lão truyền cho Bạch Thiếu Huy, và đây là lần thứ nhất chàng sử dụng nó.

Thực ra dù chàng có tạo một gương mặt thật giống Thu Vân chàng cũng không thể có một hình vóc tương tự, chỉ cần sai một điểm nhỏ, là Sài Cô Bà khám phá dễ dàng.

Hoa Tiểu Ngọc hỏi, chàng ngần ngại một chút rồi gật đầu.

Nàng lại hỏi:

– Ai truyền cho người môn đó?

Lần này thì Bạch Thiếu Huy bắt buộc phải dấu;

– Cô nương miễn cho tại hạ phải nói rõ ai đã dạy tại hạ!

Hoa Tiểu Ngọc mỉm cười:

– Được! Ta không cưỡng ép người phải nói!

Nàng bước ra cửa, mở hé nhìn ra ngoài giục:

– Đi, hoàng hôn đã xuống, ta phải hành động gấp!

Nàng bước ra, Bạch Thiếu Huy theo sau liền.

o O o